

עוזי
קפלון

בענזה
מִצְאָתָן

דודי סלאוין - 054.5453770
אימייל: echad.hafakot@gmail.com

כתביה: עוזי קפלון
ניקוד: אב"י פרלשטיין
עיצוב ועיצוב: *y.w.graphicdesign*

© כל הזכויות שמורות
נדפס בישראל ה'תשע"ט
All Rights Reserved
Printed in Israel 5779 (2018)

הפצה ראשית:
tzama.co.il | 972-50-876-5027

מִרְכָּזֵרְיִם

פרק 11 נִקְמָה מִתוֹקָה . . . . . פרק 12 וַהֲשִׁיב אֶת הַגָּלוֹה . . . . . פרק 13 כְּפָר חַבְ"ד וּכְפָר חַגְגָ' . . . . . פרק 14 מְגֻלָּת יוֹחָסִין . . . . . פרק 15 חַזְקִיל מִפְּה שִׁינִית . . . . . פרק 16 וּמְרִי המִתְחִזִּית . . . . . פרק 17 מְחַלְקַת בְּכָפָר חַגְגָ' . . . . . פרק 18 מִפְתַּח מִחְ"ץ . . . . . פרק 19 לִילָה קָשָׁה . . . . . פרק 20 עַד פָּאוֹ!	פרק 1 הַתְּנִגְשָׁוֹת . . . . . פרק 2 סּוֹד הַקְּפּוֹל . . . . . פרק 3 הַפְּתִעה בְּעֵין צָמֶד . . . . . פרק 4 בֵּין שָׁמַיִם לְאָרֶץ . . . . . פרק 5 צָלָם נֹזְפִים תָּמִימִים . . . . . פרק 6 אֵלָה חֶבְרִים! . . . . . פרק 7 מְלִימָד מְעוּפָה . . . . . פרק 8 מְאֹחֶורי הַדְּבָשָׁ . . . . . פרק 9 "כְּלַבְיוֹן דְּחַצִּיפְיוֹ" . . . . . פרק 10 פָּעַלָת הַסְּחָה . . . . . פרק 11 הַתְּנִגְשָׁוֹת . . . . .
---	--

פרק 32	21 . . . . .
דרמה במוֹנִית	לאו נָעַלְמָיו בְּלָס?
163.	108. . . . .
פרק 33	פרק 22 . . . . .
במְעַמְקֵי גַּיְבָּל אֶל זְבָּלה.	צֻוק הַפְּחָד
168.	113. . . . .
פרק 34	פרק 23 . . . . .
תְּכִינִית הַפּוֹרוֹת	סּוֹס וּרֹכְבָּו....
173.	118. . . . .
פרק 35	פרק 24 . . . . .
שְׁנִוי בְּתִכְנִית	מְכֻסָה הַפְּנוּעַ
178.	123. . . . .
פרק 36	פרק 25 . . . . .
גַּשְׁק הַמְבָצָעִים'	סִימָן מִשְׁמִים
183.	127. . . . .
פרק 37	פרק 26 . . . . .
גַּעַצְל הַטְּרִמְפִּיסְט	פְּגִישָׁה לֹא צְפּוּיה
188.	132. . . . .
פרק 38	פרק 27 . . . . .
איַפָּה הַבְּמָה?	נִפְשׁ תְּחַת נִפְשׁ
194.	137. . . . .
פרק 39	פרק 28 . . . . .
מִפִּי עֲולָלִים וּיוֹנְקִים	סְבִיבָוּ סּוֹב סּוֹב סּוֹב....
199.	142. . . . .
פרק 40	פרק 29 . . . . .
כָּל מְלָה פְּצַחָה!	בְּקִוּר חֹלִים
204.	148. . . . .
פרק 41	פרק 30 . . . . .
סְפּוֹל מִמְקָד	הַתְּגִתְקִוּת
209.	153. . . . .
	פרק 31 . . . . .
	סֹזֶה שֶׁל הָאֶחָות
	158. . . . .

1. קיון התגובה

זירת ההתרחשות: שידה תעופה בלתי רשמי לחלווטין, אי שם בארץ. הזמן: שעת אחר צהרים מקדמת. מטוס קרב מציג בלביה מזקה חזק ברגע זה לאויר. נבר היה בו שיד מימנת הפעילה אותו. הגוף המאך התrollers בכו אלכוסוני אחד. הכל היה אמר להתנהל בשורה. מפיגל הפיקום לא נתקבלה התרעה על שבושים, בין השאר מפני שלא היה שם מיגל פיקום... הכל התקדם בקצבה לעבר מטרתו, כשהונכים על מקרע צופים בו במתה. ואז...

"אוֹ וְאָבּוֹי!", החיניק המהנדס הראשי קריית בלה. משחו בלתי מסביר גרים למוטס לטמות מנתיבו המתקדם ולהתקדם - למרבה הפלצות - היישר לעבר פוחתינו!

לא שהיה משש לחוי הטיס - לא היה טיס. זה היה בטב"ס, היה אומר: כלי טיס בלתי מאיש. אלא שהפטרה אליו התקדם עכשו הכלי בעל המרטום המחיד שיצא מכלל שליטה, היה מטרה אונסית לגמרי. משלו! לא הייתה כל דרך לעזר את הכלי. ההתגשות היה בלתי נמנעת. חלק מהצופים עצמו עיניהם בחרדה.

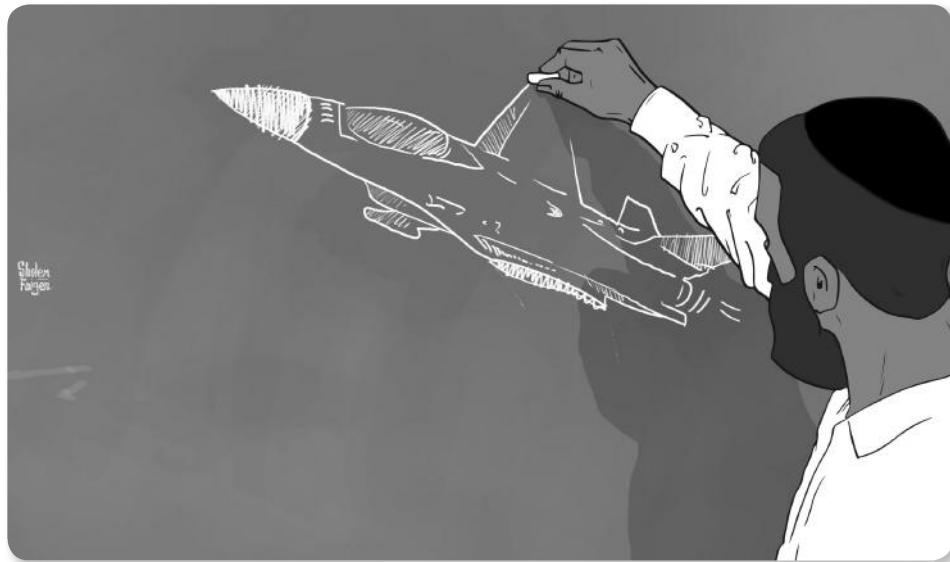
עוד שתי שניות חלפו, ואז התרחש הנורא מכל: המטוס הצעיר פגע הימר בקצת אפו של המלמד החדש. נס שהוא היה מניר - המטוס, כמובן.

• • •

אבל פניו של המהנדס הראשי, מצ kil בנו השתיים עשרה, הפק בבת אחת דומה לצבע מטוס הניר הלבן אותו יצר. אין מה לומר, מי היה מעלה על דעתו תרחיש אימים שכזה, שלא היה יכול להתרחש בכלל בנסיבות, אולי קרו בمفטייע שני דברים בלתי אפשריים. אלף - המלמד הפנה פתאום את ראשיו מנו הלום בחזרה אל הכתה; בית - המטוס סטה ממסלולו באפוא מוזר, למרות שהוטס בידי המטיס הפעלה ביותר בכתה ח/2 בתלמיד תורה "תמיימי דרך", ויש אומרים: הטוב ביותר בתלמיד תורה כלו - מצ kil טרינקר בכבודו ובעצמו.

כלומר, נכוו שגム אלו לא היה המלמד מסתווב חזרה ברגע הקרייטי, הוא היה מקבל את הכתיב"ם בערפו, אבל אז זה היה פחות נורא, כי ברור שבפרקוני זה הרבה יותר לא נעים... ועוד, והוא העקר, שבמצירה שבה מדבר התרחש, יכול היה המלמד לראות מידית פניו של מי חورو יותר מכל...

"מצ kil! גש אליו בבקשה", אמר המלמד מדוודות ושלב את ידיו בהמתנה. מצ kil האמלקם על רגליו ועשה את דרכו לעבר הלום בברכים כושלות, מתכוון לסתוג עכשו את מלא חרוון אפו - תרתי משמע - של המלמד. מה לא היה נותן בשайл שיתרחש לו עכשו מה שקרה למטוס שלו והוא יכול לסתות פתאומית ממסלולו...

הוא לא ידע אייזה ענש הוא אמור לחתוף עכשו. אף אחד לא ידע. זה היה היום הראשון ללימודים. המלמד היה חדש ולא מכך. גם בשביב המלמד, מן הסתם, זו הייתה הפעם הראשונה בה נדרש לחשוף את שיטותיו מול מקרים קיצוניים כמו זה...

הכל היו במתוח. אך מוכלים, כמובן, היה חזקיל הלחוץ ביותר. לבו נבأ לו את הגרווע מפל, והוא כבר חש כי הוא שונא את המלמד החדש הזה עד מאד. רי יובל! גם כן שם למלמד! מילא ילדים, יובל עוד מתאים איךשהו. אבל למלמד? בטח זה מישחו שרק אטמול הגיע לשימירת מצוות בכלל ולחכבי'ד בפרט, והוא עומד עכשו לחנק אותה?! לחתת ענש לי - לתמים חזקיל טרינקר, חסיד בנו חסיד בנו של חסיד, ששבו בא מקרמנציאג וסבתו מנואיל?!

חזקיל עמד עכשו פנים אל פנים מול גורלו. המלמד הושיט את ידו ואחז

בכתרפו. הוא חיך. "חצקיל, הרצה לי להזות לך על הרגמא הנפלהה שעהנתק לנו. ישר כות גוזלי".

• • •

היה זה ברגע שעור חסידות קצר, בו שאל המלמד מי יודע מדוע ארייך לעבד את השם גם מתוך אהבה וגם מתוך יראה. למה לא די באמת מהו? אף אחד לא ידע לבדוק את התשובה, ור' יובל ענה: "תאראו לעצמכם אפור שמנסה לעור עם בונך אמרת בלבד. זו התשובה. אהבה ויראה הן שתי הקניים של המצוות, בעזרתו הן יכולות להמריא אל כל. בכך בתובב בזוהר הקדוש. אגב, גם במטוסים זה כך. תחשבו על מטוס שמנסה לטוס עם בונך אמרת... הינה", והמלך נמרץ פנה אל הלום ואזכיר במיננות מפתחה מטוס קרב ממיראי.

"עכשו נוריד לו בונך...", והמלך מחק בתנוועה את הפנוי השמאלית. המטוס הפרשימים הפק בבת אחת לייצור אמלל.

"שימו לב!", פנה ר' יובל חזרה אל הכתה. "מטוס בזזה לא ימיריא במלחים. גם אלו, תאורתית, היה מצליח להמריא איבשוו, היה היה מסתובב סביב עצמו ולא מתקדם לשום מקום".

כלם הטעלי מון החברה'מעניות. התחששה הכללית היתה שדווקא הולך להיות מעוני עם המלמד החדש. רק חצקיל, שהרגיש כי המלמד יונבי לו מבלי מישים את תאר 'הממחה למטוסים', התעכבר מהאյור היפה והעדיף לייצור בשינויים מטוס ניר בשיטות הקפול שرك הוא יודע, ולחתיסו היישר אל החלון הפתוח שמעל הלום בצד. שיזכרו כלם בכתה מי كانوا הממחה!

אך אָז הַתְּרַחֲשָׂה הַמִּקְלָה הָאָמוֹרָה, כַּאֲשֶׁר הַפָּנָה הַמְּלֵמֶד אֶת רָאשׁוֹ וַיַּגַּשׁ
בִּמְטוֹס פָּנִים אֶל פָּנִים...

"אַתָּם תּוֹפְסִים?", הַתְּפֻעַל הַמְּלֵמֶד בָּקוֹל מִזְלָה כָּל הַכְּתָה. "אַנְחָנוּ מִדְבָּרִים
עַל כֵּד שֶׁאָי אָפָּשֶׂר לְהִسְתִּידָר עִם כָּנָף אַחֲת בְּלִבְדֵּן, וּפְתַאֲוָס בְּאַחֲקָיל
וְשׁוֹלָח לִי זָגָה מִקְסִימָה יָשֵׁר לְפָרָצָנוּ! הַנָּה, תְּרָאוּ בָּלָם", וְהַמְּלֵמֶד גָּמוֹ
וּמְרִים אֶת מִטּוֹס הַפָּעוֹךְ מִן הַרְאָצָפה.

הוּא הַבִּיט בָּו בַּהֲתִפְעָלוֹת אֲמֹתִית. "שְׁמָע, מִצְקָיל. יֵשׁ לְךָ כְּשַׁרוֹן. זֶה מִטּוֹס
בְּמַעַט אֲמֹתִי! אַנְיַי יוֹדָעַ", הוּא שָׁב וַיָּנַה לְכָל הַכְּתָה, "שְׁחַצְקָיל לֹא כָּנוֹ אֶת
הַמִּטּוֹס אֵלִי בְּכֹנֶה. אֲבָל מַי יָדַע מִדּוֹעַ סֶטֶה הַמִּטּוֹס מִפְּסָלוֹלָו?!".

פרק 2

סוד ה_הקפל

כָּלִם שְׁתַקְנוּ בְּמַדְהָמָה. אֵין סֶפֶק, מַלְפֵד מוֹזֵר שְׁכֹזה, עַדִין לֹא נָתַת מַעֲוָלִים בֵּין בְּתַלִי חֲכַתָּה. רַי יּוֹבֵל בְּקֶשׁ סְרָגֵל מַאֲחֵד הַתַּלְמִידִים, הַצִּמֵּד אָתוֹ בְּקִפִּיה לְגוֹף הַנִּיר הַמִּקְפֵּל, וְאֵז חָרִים אֶת רַאשׁוֹ בְּפָנָים קָוָרָנוֹת.

"כֹּו, כָּמו שְׁחוֹשַׁבְתִּי. הַנִּהְיָה", הַכְּרִיז בְּהַתְלָהָבָות, "אַתָּם יְכוֹלִים לְרֹאַת כִּיצְדָּךְ הַפִּנְךְ הַשְּׂמָאלִית יָצְאָה לוֹ, לְחַצְקֵיל, קָצָרָה בְּמַעַט מִן הַמִּגְנִית. זֶה חָקָבְלִי יַעֲבֹר בְּתַעֲוָה. בְּמַטוֹּסִים אוֹ בְּצִפּוּרִים, לֹא מְשֻׁנָּה: שְׂתִּי הַכְּנָפִים חִיבּוֹת לְהִיוֹת בָּאָרֶץ שָׁוֹה! וְלֹא, הוּא יַטּוֹס עָקָם. בָּעָרָךְ כָּמו צִפּוֹר שְׁיִשׁ לָהּ בְּעִיהָ עִם אַחֲתָה הַכְּנָפִים".

הַפִּתְחָה הִיְתָה מִקְסָמָת. וְאֵז פָּזַג הַמְּלֵיד אֶת הַקָּסֶם. "וַיַּעַל הַעֲנָשׁ שְׁלָקְךָ", הוּא פָּנָה בְּחִמְרָה אֶל חַצְקֵיל הַמְּבָחָל, "נִדְבַּר מִיד אַחֲרֵי הַלְמֹודִים. חָשׁוב שְׂתִּיפֵּל בְּבָעֵיהָ שְׁיִשׁ לְךָ עִם הַפִּנְךְ הַשְּׂמָאלִית, כְּנָפָה... אַנְיַ חֹשֵׁב שְׁיִשׁ לִי מְשֻׁהוּ בְּשִׁבְילְךָ".

חַצְקֵיל פָּנָה אֶל מָקוֹמוֹ בְּרַאשׁ מְשֻׁפֵּל. בְּלִי מְלִים, יָכֹל הִיא כָּמו לְשִׁמְעוֹ אֶת הַמִּבְרִים נְדִים לוֹ בְּלָבָם. אִיךְ? אִיךְ הַצְּלִים לְהַסְּתַבֵּךְ עַל הַיּוֹם הַרְאֵשׁוֹן עִם הַמְּלֵיד חַחְדָּשׁ, וְזַוְּקָא עִם מַלְפֵד שְׁכָלִם אֹוְהָבִים כֹּל כֹּד מְהֻרְגֵּעַ הַרְאֵשׁוֹן!

הוא דזוק נסה, אך לא הצליח להתרכז בהמשך השעור. ככל שחלפו הדקות, גברה והטעמה בלבו תחושת הטעס על המלמד החדש. הוא כבר לא פחד כל כך מון הענש, כמו שכאב לו על מעמדו בפתחה שהתעורר בבת אחת. מעולם לא נוצר להתאמץ במיוחד בשיל לזכות בהערכת החברים. הוא 'מייחס', ברוך שם, למשפחחה חסידית שרשית. יש לו גם פטינט מיוחד להכנת מטוסי ניר מצחאים במיוחד - פטינט שאט סודו לא הסכימים לגלוות לאיש - שאף הוא תרם לבצור מעמדו האיתנו בפתחה. הכל בסדר, והנה, ברגע אחד, מול כלם, מוטט המלמד הזה את הבניון שלו. המטוסים שלי עקרים! הם שווים לצפור בלי קן... זה מה שהוא אמר עלי לעיני כלם. זה חוץ מהענש שהוא רוצה לחתת לי. על אedor "לא תקים ולא תטור" הוא פגרא לא שמע, המלמד הזה, שמתכוון להתקדם بي על ממשחו שעשייתי לו לגמרי שלי באוניה - כמעט בכה חזקיל, והבטיח לעצמו כי, מדה בוגד מזה, הוא כבר יdag להפרע מן המלמד הזה טבון ותקילו!

בפסקה נסה מצקל לשוא לשכנע את כלם עד כמה המלמד הזה נורא וairo. כלם דזוק שמחו בו לגמרי. חזקיל חש כי איש לא שועה לדביו, והרגיש מתקסל מאוד. "אני אדבר עם אבא שלי!", אים באזני החברים הבוזדים שהקשיבו לו מתוך רחמנות. "אבא שלי יש לו קשרים. אחרי שאבא שלי ידבר עם המנהל, בכלל לא בטוח שהוא ישאר, המלמד הזה", הודיע מצקל נחרצות. זה, אגב, לא היה איום סרק. לאבא שלו באמת היו קשרים והשפעה.

• • •